

Hồi thứ 78

Người đầu giống hệt Phúc Khang An

Trình Linh Tố chần mạch rồi vành mắt nàng ra coi. Đoạn ba người len lén ra khỏi sương phòng.

Trình Linh Tố khẽ nói :

- Không chữa được nữa rồi. Y đã bị kinh hãi, lại mất con, không thể sống được đến ngày mai. Dù gia sư sống lại cũng đành chịu bó tay.

Hồ Phi nhìn tình trạng Mã Xuân Hoa, dù Trình Linh Tố không nói chàng cũng biết tánh mạng nàng nguy trong khoảnh khắc. Nhớ tới mối thâm tình ngày trước ở Thương gia bảo, chàng không khỏi ngậm ngùi sa lệ. Từ lúc chàng thấy Viên Tử Y biến thành ni cô Viên Tính, chàng đã thần thờ. Bây giờ nước mắt trào ra, lại càng xúc động tâm sự, chàng không nhịn được, bật lên tiếng khóc nghẹn ngào.

Trình Linh Tố và Viên Tính đều là người thông minh tuyệt đỉnh, làm gì chẳng hiểu rõ mối thương tâm của chàng. Trình Linh Tố nói :

- Tiểu muội lại vào coi Mã cô nương xem sao.

Cô từ từ cất bước đi vào.

Viên Tính cũng vành mắt đỏ hoe, ngậm ngừng nói :

- Hồ Đại ca ! Đa tạ đại ca đã đối đãi với tiểu muội bằng một tấm lòng..

Rồi nàng không biết nói sao nữa.

Hồ Phi hai mắt đăm lệ ngừng đầu lên áp ứng hỏi :

- Cô nương...cô nương không thể hoàn tục được sao ? Chờ sau khi giết lão họ Thang rồi, mối đại cừu của cha mẹ trả xong, không làm ni cô nữa thì đã sao ?

Viên Tính lắc đầu đáp :

- Đại ca chớ thốt ra những lời tiết mạn đức Phật. Ngày trước tiểu muội đã lập lời trọng thệ trước mặt sư phụ, quy y cửa Phật, gửi mình vào chốn am mây, mà còn nghĩ đến chuyện khác là đã phạm giới. Hướng chi ..

Nàng nói tới đây buông ra tiếng thở dài não nuột.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, Viên Tính khẽ nói :

- Trình cô nương là người rất tốt, đại ca nên đối xử tử tế với y. Từ nay đại ca đừng nghĩ đến tiểu muội nữa. Tiểu muội cũng vĩnh viễn nghĩ tới đại ca.

Hồ Phi lòng đau như cắt đáp :

- Tiểu huynh vĩnh viễn không quên được Viên muội.

Viên Tính nói :

- Như vậy là tự rước lấy đau khổ chứ chẳng ích gì.

Nàng nghiêng răng trở gót ra cửa điện.

Hồ Phi hốt hoảng la :

- Viên muội đi đâu vậy ?

Viên Tính đáp :

- Đại ca hà tất phải bận tâm đến tiểu muội. Hãy trở lại thời kỳ trước đây một năm, khi chúng ta chưa biết nhau, há chẳng hay hơn sao ?

Hồ Phi sững sờ nhìn nàng từ từ cất bước ra cửa miếu, tà áo đen phất phơ mỗi lúc một xa. Thủy chung nàng không quay đầu nhìn lại.

Hồ Phi ngồi xuống phiến đá lớn ngoài miếu ngăn người nhìn Viên Tính mất hút. Đầu óc chàng trống rỗng, tựa hồ đang nghĩ đến hàng trăm ngàn việc mà rút cục chẳng được gì hết.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên trên đường nhỏ phía trước văng vẳng có tiếng ngựa vọng lại. Hồ Phi đứng phất dậy. ý niệm đầu tiên của chàng là Viên Tính đang quay trở lại. Nhưng lập tức chàng nhận ra mình lầm, vì lúc Viên Tính bỏ đi không cưỡi ngựa. Hướng chỉ bọn người kỵ mã đi tới chẳng phải nhất nhân nhất kỵ.

Tiếng vó ngựa không ra chiều cấp bách, dường như chẳng phải truy binh.

Sau một lúc, tám người kỵ mã từ phía Tây đi tới. Hồ Phi ngưng thần nhìn ra thấy một người trong đám này tướng mạo rất tuấn tú, chưa đầy 40 tuổi. Hiển nhiên là Phúc Khang An rồi.

Hồ Phi vừa ngó thấy Phúc Khang An, không kìm chế được mối hận trong lòng, chàng lăm bắm :

- Thành cha này nắm đại quyền binh mã trong nước, khinh khi người Hán. Hấn lại vô tình bạc nghĩa với Mã Xuân Hoa, đẩy nàng vào thảm cảnh gia phá nhân vong. Tính mạng nàng lúc này như treo đầu sợi tóc. Đột nhiên hấn ra ngoài thành, đem theo bọn tùy tùng đều là cao thủ hạng nhất. Dù ta có nhị muội giúp đỡ cũng không thể giết hấn nổi. Chi bằng ta hăm hấn một phen cho bỏ ghét.

Chàng liền đứng ra giữa đường, hai tay chấp đũa sau lưng, dương cặp mắt tức giận lên nhìn Phúc Khang An.

Bọn kỵ mã chín người thấy chàng đứng chặn đường liền dừng ngựa lại. Hấn tử đi trước mày thanh mắt sáng, lối bốn mươi tuổi lễ phép nói :

- Cảm phiền các hạ nhường lối cho !

Hồ Phi trở tay vào mặt Phúc Khang An thóa mạ:

- Người làm nên những việc tử tế quá nhỉ ! Còn nhớ Mã Xuân Hoa không ?

Phúc Khang An mặt dầy vẻ buồn bã lo âu, tỏ ra mang bầu tâm sự, hững hờ hỏi lại :

- Mã Xuân Hoa ư ? Tại hạ không nhớ là ai !

Hồ Phi càng tức giận cười khẩy hỏi :

- Người cùng Mã Xuân Hoa đã sinh hai đứa con mà không nhớ ư ? Người phái người sát hại trượng phu của y là Từ Tranh, cũng quên rồi chăng ? Hai mẹ con người hạ độc làm hại nàng mới đây, người có nhớ không ?

Phúc Khang An từ từ lắc đầu đáp :

- Chắc các hạ nhận lầm người rồi !

Một đạo nhân cụt tay cười khanh khách nói :

- Đây là một kẻ điên khùng nói năng nói càn những gì Mã Xuân Hoa với Ngưu Hạ Hoa..

Hồ Phi không nói nữa, tung mình nhảy vọt lên vung tả quyền đâm tới trước mặt Phúc Khang An.

Thực ra thoi quyền này chỉ là đòn dứ, chàng không chờ Phúc Khang An đưa tay đỡ gạt, năm ngón tay mặt thành thế móng hổ chụp vào trước ngực hắn. Chàng đã biết lần này mà không trúng thì lập tức bọn thị vệ của hắn sẽ ra tay, nên chàng đánh vừa mau vừa mạnh, tưởng chừng đối phương không tài nào hóa giải được chiêu Hổ trảo cầm nã thủ phóng tới như sét đánh không kịp bưng tai.

Phúc Khang An bật tiếng kêu "ô hay!". Hắn không lý gì đến thoi quyền của chàng, đột nhiên đưa ngón trỏ và ngón giữa tay phải ra điểm lẹ vào huyệt Hội tông và huyệt Dương Trì ở cổ tay mặt chàng. Hắn ra tay cực kỳ thần tốc, Hồ Phi chưa thấy ai có thể ra tay nhanh như thế.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Hồ Phi chấn động tâm thần. Lúc ngón tay đối phương còn cách hai huyệt đạo nơi cổ tay chàng cùng hai tấc, chàng vội đưa năm ngón tay như móc câu chụp lấy ngón tay địch nhân.

Dè đầu Phúc Khang An võ công rất cao minh, hắn không rút tay về mà duỗi cả ba ngón kia biến thành chưởng thế, nhả chưởng lực ra. Chiêu số rất kỳ ảo !

Hồ Phi kinh hãi vô cùng! Người chàng đang lơ lửng trên không, vội phóng chưởng đánh liền.

Hai chưởng đụng nhau đánh "bình" một tiếng. Hồ Phi cảm thấy khí huyết trước ngực nhộn nhạo. Chàng mượn thế lùi lại hai trượng, nhả chân khí hạ mình xuống, tư thế rất là ngoạn mục.

Bọn kia đều cất tiếng hoan hô :

- Hay quá !

Phúc Khang An chỉ lao đao người một chút rồi ngồi vững lại trên yên ngựa. Nét mặt hắn thoáng lộ vẻ kinh ngạc. Đoạn hắn lại ra chiêu buồn bã như trước.

Bao nhiêu cử động diễn ra trong khoảnh khắc, tuy chưa phân thắng bại, nhưng Hồ Phi đã vận toàn lực ra chiêu. Còn Phúc Khang An tùy tiện đối phó một cách rất ung dung, hiển nhiên chàng còn kém đối phương một bậc.

Hồ Phi không ngờ võ công của Phúc Khang An lại cao siêu đến thế. Chàng đứng ngẩn người, trong lòng vừa kinh dị lại vừa khâm phục, nhưng không dấu nổi nỗi uất hận lộ ra ngoài mặt.

Lại nghe Độc tỷ đạo nhân cười hỏi :

- Ngốc tiểu tử ! Người biết nhận lầm người rồi chứ ? Sao không đập đầu tạ tội đi !

Hồ Phi ngoe đầu nhìn kỹ thì hiển nhiên người này là Phúc Khang An. Có điều mặt hắn đầy vẻ phong trần, quần áo cũ mèm mà vẻ tôn quý hào hùng chuyên ra lệnh cho người thủy chung không giấu được. Chàng tự hỏi :

- Nếu hắn chỉ là người giống tướng mạo Phúc Khang An thôi thì sao phong độ vẫn ra vẻ một vị đại nguyên soái ?

Rồi chàng tự nhủ :

- Nếu là người giả dạng tất có âm mưu ghê gớm, ta không thể mắc bẫy được.

Chàng liền hô :

- Phúc Khang An ! Bản lãnh ngươi hay lắm ! Ta không thể bì kịp! Nhưng ngươi làm quá nhiều việc thương thiên bại lý thì dù ta không địch nổi cũng chẳng chịu buông tha cho ngươi.

Phúc Khang An lạnh lùng đáp :

- Tiểu huynh đệ ! Bản lãnh của huynh đệ cũng rất cao thâm. Có điều ta không phải là Phúc Khang An. Tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ là gì ?

Hồ Phi tức giận hỏi lại :

- Ngươi đừng giả vờ nữa ! Chẳng lẽ ngươi lại không biết tên họ ta ?

Hán tử cao lớn đứng sau Phúc Khang An đồng giọng lên tiếng :

- Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ là người có khí phách, đáng mặt thiếu niên anh hùng ! Chúng ta rất khâm phục.

Hồ Phi ngừng đầu thấy hắn cặp mắt lấp lánh ánh thần quang, thái độ oai phong lâm liệt. Hiển nhiên là một tay cao thủ võ công cao cường. Bất giác chàng sinh lòng kính phục hỏi :

- Các hạ là một nhân tài như vậy, sao lại chịu nhục đi làm ứng khuyến cho bọn Mãn Châu ?

Đại hán kia tủm tủm cười đáp :

- Bèn thành Bắc Kinh dưới chân thiên tử mà tiểu huynh đệ dám buông lời phản nghịch, không sợ mất đầu ư ?

Hồ Phi ngang nhiên đáp :

- Cơ sự đã đến thế này thì mất đầu thì mất, ta có sợ ai ?

Nên biết Hồ Phi là người rất cẩn thận, nhưng dù sao chàng cũng còn tuổi trẻ cương cường, thấy Mã Xuân Hoa bị Phúc Khang An làm cho đau khổ sắp chết, chàng xúc động trong lòng không nghĩ gì nữa.

Có khi vì nghĩ tới cô gái mỹ lệ lại biến thành ni cô, chàng không thiết sống nữa, nên đại náo một phen rồi chết cũng đành dạ.

Tay nắm đốc đao, chàng dương cặp mắt tức giận nhìn bọn chín người.

Độc tý đao nhân tung mình xuống ngựa. Không thấy hấn cử động cánh tay mà thanh quang lấp loáng, tay hấn đã cầm trường kiếm. Thủ pháp rút kiếm của hấn, Hồ Phi chưa từng thấy ai được như thế.

Hồ Phi kinh hãi nghĩ thầm : " Sao Phúc Khang An lại thu dụng được nhiều nhân vật bản lĩnh ghê người như thế ? Giả tử trong cuộc đại hội chưởng môn vừa qua có những nhân vật này tại hội trường thì khó mà náo loạn được "

Chàng sợ Độc tý đao nhân phóng kiếm đâm tới, liền nghiêng người rút đao ra cầm tay.

Đạo nhân cười nói :

- Coi kiếm đây !

Bỗng thấy thanh quang lấp loáng. những tiếng choang choang vang lên, trong nháy mắt đạo nhân đã đánh tới bảy tám chiêu kiếm liên.

Hồ Phi không nhìn rõ được lai lịch kiếm thế, chỉ chú ý theo thế vung đao lên gạt. Hồ gia đao pháp cũng không phải tầm thường, khiến bảy tám chiêu kiếm của đạo nhân tuy mau lẹ nhưng đều bị chàng đỡ được hết. Đến chiêu thứ chín chàng mới phản công, xoay đao chém chênh chéch lại.

Độc tý đao nhân lướt trường kiếm tới. Đao kiếm dính liền vào nhau không phát ra một tiếng động!

Những người ngồi trên ngựa đều lớn tiếng hoan hô :

- Hảo kiếm pháp ! Hảo đao pháp !

Phúc Khang An nói :

- Đạo trưởng ! Chúng ta đi thôi, không nên sinh sự nữa

Đạo nhân không dám trái lời, liền đáp :

- Xin tuân lệnh.

Nhưng hấn thấy đao pháp của Hồ Phi rất tinh kỳ và cuộc đấu đến chỗ cao hứng, nên có ý tiếc rẻ. Hấn tung mình lên ngựa, miệng ca ngợi :

- Hảo tiểu tử ! Đao pháp của ngươi hay lắm !

Hồ Phi cũng ngấm ngấm ca ngợi kiếm pháp của đạo nhân, nhưng chàng cười nhạt nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Đạo nhân trợn mắt lên hỏi :

- Đáng tiếc điều chi ? Kiếm pháp của bản đạo có chỗ nào sơ hở ?

Hồ Phi đáp :

- Kiếm pháp của đạo trưởng chẳng có chỗ nào sơ hở, nhưng ta tiếc cho người đạo trưởng lại sơ hở rất nhiều. Một tay cao thủ võ lâm như đạo trưởng mà cam tâm làm nô tài cho bọn quỷ quan ở Mãn Châu.

Đạo nhân ngửa mặt lên trời cả cười hỏi :

- Ngươi thóa mạ hay lắm ! Tiểu huynh đệ, ngươi có gan dạ dám tử đấu với ta nữa không ?

Hồ Phi đáp :

- Sao lại không dám ? Bản lãnh ta mà kém cỏi thì bị đạo trưởng giết chết là cùng chứ gì ?

Đạo nhân nói :

- Hay lắm ! Canh ba đêm nay bản đạo chờ người ở bên Đào Nhân đình. Nếu người sợ thì không cần đến cũng được.

Hồ Phi hiện ngang đáp :

- Bạc đại trượng phu chỉ sợ những người chính nhân quân tử, chứ không sợ phường ưng khuyến nô tài.

Bọn người kia đều giơ ngón tay lên hô :

- Người nói hay lắm !

Rồi tung ngựa đi ngay.

Trình Linh Tố ở trong miếu ra ngó thấy bọn Phúc Khang An không khỏi giật mình hỏi:

- Đại ca ! Sao Phúc Khang An lại tới đây ? Đêm nay có đến Đào Nhân Đình phó ước không ?

Hồ Phi trầm ngâm nghĩ bụng :

- Chẳng lẽ hẳn lại không phải là Phúc Khang An thật ? Không thể thế được. Ta thóa mạ bọn chúng là phường ưng khuyến nô tài, sao chúng không nổi giận mà còn khen là ta nói đúng ?

Trình Linh Tố lại hỏi :

- Đêm nay đại ca đi phó ước không ?

Hồ Phi đáp :

- Dĩ nhiên là phải đi rồi ! Nhị muội ! Nhị muội ở lại đây chiếu cố cho Mã cô nương.

Trình Linh Tố lắc đầu nói :

- Mã cô nương chẳng còn gì mà chiếu cố nữa ! Cô mất hết thần trí rồi, không thể nào sống nổi đến sáng mai. Nhưng đại ca đi tỷ đấu với cường địch, tiểu muội không đi theo thế nào được ?

Hồ Phi chau mày hỏi :

- Phúc Khang An đã nhọc lòng triệu tập cuộc đại hội chưởng môn mà bị phá hoại. Chắc hiện giờ hẳn đã điều tra được rõ căn nguyên. Nhị muội đi với ta há chẳng nguy hiểm lắm ư ?

Trình Linh Tố đáp :

- Đại ca một mình dẫn thân vào một nơi nguy hiểm, tiểu muội yên tâm thế nào được ? Dù sao có tiểu muội đi theo cũng còn hơn không !

Hồ Phi biết rõ nàng đã quyết định là không thể nào ngăn trở được, đành để tùy ý. Chàng vào sương phòng, nghe Mã Xuân Hoa cất tiếng thêu thào gọi :

- Hải tử ! Hải tử .. Phúc công tử ! Tiệp thiếp sắp chết rồi.. muốn gặp công tử ... một lần nữa...

Hồ Phi trong lòng chua xót miệng lẩm bẩm :

- Phúc Khang An đối xử tàn nhẫn như vậy, mà lúc lâm chung Mã cô nương cũng không quên hẳn.

Chàng cùng Trình Linh Tố ra đi được mấy dặm tìm vào một nhà nông mua cơm canh ăn no một bữa. Hai người lại về ngôi bên Mã Xuân Hoa chờ đến canh một mới ra đi.

Hồ Phi bàn định cùng Trình Linh Tố đi sớm hơn thời khắc ước định để ngấm ngấm xem đối phương bày đặt âm mưu gì ?

Đào Nhiên Đình ở cách kinh thành rất xa. Tuy gọi là Đào Nhiên, nhưng thực ra nó là một ni am, dựng lên từ thời Thọ Xương nước Liêu, đặt tên là Từ bi am. Trong am thờ Quan Âm đại sĩ.

Hồ Phi cùng Trình Linh Tố tới nơi chỉ thấy rừng lau trắng xóa, vi vút gió tây. Bông lau nhảy múa như trời xuống tuyết. Trước mắt bày ra cảnh tượng rất thê lương.

Bỗng nghe tiếng réo quác quác. Một con hồng nhạn từ phía Bắc bay xuống phương Nam.

Trình Linh Tố nói :

- Đây là nhạn lẻ lạc đàn tìm đồng bọn không thấy, nửa đêm hãy còn hốt hoảng bay đi.

Lại nghe trong bụi lau có người lên tiếng :

- Phải rồi ! Phải rồi ! Địa tạp vạn lô xuy như loạn, thiên không nhất nhạn tử nhân khinh ! Hai vị quả là người thủ tín, đến phó ước sớm quá !

Hồ Phi và Trình Linh Tố giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Mình định đến quan sát đối phương bố trí âm mưu gì, dè dặt họ đã mai phục từ trước. Người này xuất khẩu thành thi, xem chừng không phải hạng tầm thường.

Hồ Phi đồng dạ đáp :

- Đã nhận lời phó ước, khi nào lại đến chậm ?

Một hán tử thân hình thấp lùn bé nhỏ ở trong bụi lau đứng lên nói :

- Xin hai vị hãy chờ một chút. Tệ chủ nhân cùng các anh em đang trí tể !

Hồ Phi lấy làm lạ tự hỏi :

- Nửa đêm Phúc Khang An đến nơi hoang dã này tể điện ai ?

Lại nghe tiếng người ngâm :

Sâu dằng đặc, kiếp hoang mang

Vàng trắng khuyết, khí uất mơ màng

Sâu chất non cao, lòng đổ máu

Máu có ngày hết, hương hồn vĩnh cửu diên trường.

Tiếng ngâm biến thành tiếng nức nở. Tiếp theo là tiếng thở dài, tiếng khóc nghẹn của mười mấy người, trong đó có cả thanh âm phụ nữ.

Hồ Phi nghe bài từ ngắn ngủi mà tình ý thấm thiết triền miên. Hiển nhiên người nằm dưới mộ là một phụ nữ. Thanh âm bi thiết giữa đêm khuya khiến lòng chàng càng kích động.

Sau một lúc thanh âm bi thiết dừng lại. Mười mấy người lục tục đi lên một cái gò đất.

Hán tử thấp lùn bé nhỏ đứng bên Hồ Phi cất tiếng gọi :

- Đạo trưởng ! Ông bạn của đạo trưởng đã y ước tới đó !

Độc tý đạo nhân đáp :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tiểu huynh đệ ! Chúng ta hãy tử đấu ba trăm hiệp !

Dứt lời lão từ trên gò đất, nhảy xuống chạy lại đón Hồ Phi.

Đạo nhân còn cách Hồ Phi mấy trượng bỗng tung mình nhảy vọt lên không, rút kiếm ra mượn đà đâm tới thật lẹ.

Hồ Phi thấy đối phương hung hãn như vậy cũng nổi máu anh hùng, nhảy vọt lên cao rút đao ra. Hai người còn lơ lửng trên không đã vung đao kiếm đối chiêu bật lên những tiếng kêu choang choang bốn lần rồi mới hạ xuống !

Đạo nhân đánh ra hai kiếm, Hồ Phi trả lại hai đao. Bốn chân vừa chạm đất lại nghe tiếng đao kiếm đụng nhau choang choang. Những người đứng trên gò đất hoan hô rầm rĩ.

Kiểm pháp của Độc tý đạo nhân vừa lợi hại vừa thần tốc. Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Hấn đánh mau, chẳng lẽ ta chịu thua hấn ?

Chàng cũng thi triển Hồ gia khoái đao đánh ra bốn năm chiêu. Kiếm thế của đạo nhân linh lợi, đao pháp của Hồ Phi không mau lẹ bằng nhưng có phần trầm trọng hơn. Độc tý đạo nhân vừa đánh vừa reo :

- Hay quá ! Hay quá !

Kiểm chiêu mỗi lúc một khủng khiếp hơn.

Hồ Phi ngấm ngấm kinh hãi, thi triển đao pháp đến chỗ đặc tâm ứng thủ. Những khi chàng tập rượt chẳng bao giờ đánh mau đến thế được.

Nguyên Hồ gia đao pháp có nhiều chỗ vi diệu, nhưng khi chưa gặp cường địch thì chiêu số chỉ vừa đủ để thủ thắng, chỗ cao diệu không phát huy ra được. Hiện giờ Độc tý đạo nhân đưa chàng vào tình thế cấp bách, đao pháp của chàng liên miên bất tuyệt, xảo diệu vô cùng.

Độc tý đạo nhân đã trải qua rất nhiều trận đánh lớn mà bây giờ hết sức tìm chỗ sơ hở trong đao pháp của Hồ Phi nhưng chỉ thấy toàn chiêu thức kiếm cả công lẫn thủ, tuyệt không sơ hở chút nào.

Nên biết công lực của Độc tý đạo nhân còn thâm hậu hơn Hồ Phi nhiều. Nhưng đao pháp của chàng càng về sau càng mau lẹ, Hồ Phi không kịp suy nghĩ, cứ đem môn khoái đao đã rèn luyện cực kỳ tinh thực ra ứng phó.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai bên đã chiết giải hơn năm trăm chiêu. Đạo nhân trán toát mồ hôi, Hồ Phi cũng hơi thở hồng hộc.

Cuộc đấu đang hăng, cả hai người cùng có ý lân thí, nhưng đao chém kiếm đâm vẫn liên miên bất tuyệt, không ai chịu dừng tay trước.

Bỗng một người huýt lên tiếng còi, những tiếng khí giới ở phía xa xa vọng lại. Độc tý đạo nhân nổi lên tràng cười lớn, nhảy ra ngoài vòng chiến la gọi :

- Hãy khoan ! Tiểu huynh đệ ! Đao pháp của tiểu huynh đệ rất cao thâm.

Nhưng ngoài cửa có địch nhân kéo đến.

Hồ Phi sững sốt nhìn ra thấy góc Đông Bắc và góc Đông Nam có 7 người chạy tới.

Những người này đều tay cầm binh khí.

Chàng lại nghe sau lưng có tiếng quát tháo mỗi lúc một gần. Chàng quay đầu nhìn lại thì góc Tây Bắc và góc Tây Nam cũng đều có người kéo đến, ít ra là hai chục tên.

Độc tý đạo nhân lớn tiếng :

- Thất đệ ! Thất đệ quay về đi, để một mình nhị ca phát lạc.

Hán tử thấp lùn bé nhỏ vừa dẫn đường Hồ Phi tới, tay cầm đơn đao, thiết trượng đang cản trở mặt tây bắc, nghe Độc tý đạo nhân bảo vậy liền đáp :

- Được rồi !

Hắn vung trượng gạt binh khí đối phương, rồi chạy lên gò đất nhỏ đứng sóng vai với mọi người.

Dưới ánh trăng, Hồ Phi trông rõ Phúc Khang An đang đứng trên gò đất. Bên cạnh hắn có mười mấy người hộ vệ, thì ba bốn người là đàn bà.

Hồ Phi cả mừng tự hỏi :

- Tứ diện bát phương đều có người đối nghịch Phúc Khang An kéo đến, không hiểu là những anh hùng hảo hán ở đâu ? Cứ coi khinh công của họ cũng đủ biết bản lãnh không tầm thường. Ta sẽ cùng họ đồng tâm hiệp lực bắt được tên gian tặc Phúc Khang An thì hay biết chừng nào.

Rồi chàng lại nghĩ :

- Nhưng Phúc Khang An và tùy tùng đều là cao thủ, coi bộ chúng chẳng sợ hãi gì. Hay là chúng đã sắp đặt âm mưu từ trước ? Đao nhân cụt tay này lại bảo mình hắn cũng đủ phát lạc địch nhân, há chẳng là cuồng vọng thái quá ư ?